

Ciprian Voicilă

Ispita din pahar

Amintiri din iadul beției

ISBN 978-606-94954-3-8

Editura Siluana
Făurei, 2020

Epilog

Nota autorului

Am simțit pe viu că doar Dumnezeu, Maica Domnului și sfinții ne pot izbăvi de patimi.

Eu mi-am deschis inima față de cititorii acestei cărți. De aceea mi-aș dori mult ca și ei să își deschidă inimile față de toți oamenii care sunt prizonieri ai dependenței de un anumit *drog* (alcool, țigări, stupefiante, pornografie etc.) și să îi poarte în rugăciunea lor cu credința că Dumnezeu îi va ajuta pe aceștia să scape de patima care îi robește.

Un teolog renumit spunea că în Ortodoxie păcătuim individual, dar ne mântuim numai *împreună*, în Biserica lui Hristos. Eu cred că am scăpat din *iadul beției* tocmai pentru că cineva s-a rugat cu durere pentru mine...

CUPRINS

Introducere..... 5

Ispita din pahar

Înainte..... 7

Și mai ales după..... 97

Epilog..... 118

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VOICILĂ, CIPRIAN

*Ispita din pahar / Ciprian Voicilă. - Ed. reviz. -
Făurei : Editura Siluana, 2020
ISBN 978-606-94954-3-8*

821.135.1

Introducere

Am scris acest text autobiografic din dorința de a veni în întâmpinarea tinerilor dependenți de alcool, dar și a tinerilor dependenți de droguri în general. După cum am explicat și în carte, alcoolul intră în categoria mai largă a drogurilor.

Este un volum care se adresează persoanelor dependente, chiar dacă obiectul dependenței variază, unii sunt dependenți de alcool, alții de tutun, alții de cocaină sau de etnobotanice, alții de pornografie. Mesajul meu pentru toți acești frați de suferință este că singura scăpare este la Dumnezeu. Mijloacele terapeutice propuse de Biserică: Sfânta Liturghie, spovedania, împărtășania, Sfântul Maslu, rugăciunea, pelerinaje la moaștele sfinților și, mai ales, întărirea relației personale cu aceștia îi pot salva. Rugăciunile mamei lor, ale fratelui, ale prietenului mult pot în fața lui Dumnezeu. Un om dependent are voința anihilată, de aceea terapiile propuse de diversele școli psihologice sunt ineficiente sau se dovedesc ineficiente pe termen lung.

În a doua parte a cărții mi-am expus o parte din frământările duhovnicești, ferindu-mă să intru în rolul celui care știe mai bine și care se simte în măsură să îi învețe pe ceilalți. Cel care a fost de-

pendent poate da pertinent sfaturi doar unui alt dependent. Altfel ar fi ca și cum o fostă prostituată ar sfătui oamenii cum să facă să își păstreze fecioria. Am descris pur și simplu evenimente și gânduri care sunt importante pentru mine, cel care sunt acum. Dacă vi se va părea că mărturia mea se sfârșește brusc, explicația ar fi că ea se continuă în viața mea de familist care trăiește în Biserică. Acesta poate fi subiectul unei alte cărți.

Ciprian Voicilă

Ispita din pahar

Motto: „«Nihilismul» epocii noastre există în toți, iar cei care nu au ales să se lupte cu el în numele deplinătății Ființei în împreună-viețuirea cu Dumnezeu au fost deja înghițiți de el. Am fost aduși pe marginea abisului nimicului și, fie că vom fi sau nu în stare să recunoaștem ce ni se întâmplă prin afinitatea cu nimicul atotprezent din noi înșine, ne vom prăbuși în el fără speranță de salvare - dacă nu vom primi credința cea deplină și adevărată în Hristos, fără de Care suntem cu adevărat Nimic.”

Eugen (Pr. Serafim) Rose¹

ÎNAINTE...

Ajunsesem ca de obicei la ora 6:30 la liceu cu rata. Mă trezeam în fiecare dimineață la ora 5, mâncam repede un sandwich, beam un ceai și plecam în marș forțat spre stația de autobuz. Autobuzul trecea pe la 5 și 15 minute. Dacă îl ratam pe acesta mai

¹ Serafim Rose, *Nihilismul – o filosofie luciferică*, Editura Biserica Ortodoxă/Editura Egumenița, Galați, 2004, p. 35 (notele aparțin autorului).

aveam unul abia la ora 8. În prima lună de navetă cu autobuzul nu știam să mă urc: din politețe îi lăsam pe ceilalți să se urce mai întâi și eu rămâneam la urmă, taman bine ca ușile de la autobuz să îmi prindă afară ghiozdanul cu cărți.

Dar nu eram eu cel mai oropsit navetist, elev la Liceul Pătârlagele din județul Buzău. Un coleg, Ciprian Harai, se trezea la 4:30 și pleca din Varlaam, cap de linie, să își urmeze conștiincios condiția de licean. În mașină dormeam pe apucate, cu capul rezemat de bancheta din față, care uneori le rezerva navetiștilor diverse surprize. Prin clasa a unsprezecea, mă mânca rău de tot capul și, când i-am spus mamei, s-a uitat mai bine în părul meu. Când colo, ce să vezi? Surpriză! Luasem păduchi, de unde din altă parte decât din autobuz, unde se urca tot omul: ciobani, ceferiști, muncitori de toată mâna de la fabricile din Nehoiu, oameni sărmani care lucrau prin sat cu ziua.

Într-o iarnă am adormit tot așa, cu capul rezemat pe scaunul din față, și când m-am trezit la capăt de drum, în Pătârlagele, nu am putut să mă mai îndrept de mijloc: am mers aplecat la nouăzeci de grade până în clasa liceului teoretic, unde ne aștepta o sobă cu lemne care ne dezmorțea corpurile tinere și înghețate.

Revin la poveste. Am ajuns pe la șase și jumătate în Pătârlagele, odată cu femeile de serviciu ale liceului. Fiind un frig năprasnic (la Pătârlagele iarna sunt de regulă temperaturi echivalente cu cele de la Întorsura Buzăului), am parlamentat cu ele să ne lase să intrăm în liceu, la căldură. Nu mai știu ce

mi-au spus, nu mai știu ce le-am replicat, cert e că m-am enervat și m-am întors cu prietenul meu, Harai, în stația de autobuz, unde la 6:30 se deschidea bufetul *ExpresCoop*, care avea ca public țintă navetiștii mici și mari care se scurgeau pe văile Nehoiașului, Bâscei Mari, Siriului, Nehoiului spre orașul Buzău. O vodcă în vremuri din acestea de restricte era oricând binevenită.

Incidentul cu femeile de serviciu mi-a întărit hotărârea pe care o luasem cu multe luni în urmă, de a mă îmbăta zilnic un an întreg. Da, eram în clasa a 11-a și de câteva luni luasem această hotărâre de a nu mă duce la ore până nu beam trei sute de grame de tărie minim. Vedeam în asta o formă lentă de sinucidere, mult mai plăcută în principiu decât spânzuratul, tăierea venelor sau înghițitul de barbiturice.

Zis și făcut, mai ales că la 6:30 sosea cu rata din Calvin celălalt coleg și prieten al nostru, Adrian Berciu. Ziua aceasta de 13 decembrie era memorabilă și pentru că împlineam optsprezece ani, mult visata vârstă a majoratului, când primești un bilet nevăzut de liberă trecere prin viață: poți face orice, fără să ți se mai poată reproșa că nu ești în drept să o faci pentru că ai fi minor. Numai că eu începusem să mă consider liber încă de pe la sfârșitul clasei a opta, când i-am furat maică-mii din pachetul cu Monte Carlo cinci țigări și am dat fuga la rockoteca din Buzău, unde pe la miezul nopții, la ora de trash, niște tineri cu un păr lung de invidiat, care le ajungea până la brâu, săreau într-un ritm drăcesc și se loveau cu picioarele între ei,

vegheați de un craniu care avea în găvane două becuri aprinse. VIP-urile locale erau mari amatori de vodcă Polar, fiind cea mai ieftină, și aveau nume de nume: Pește, Câine, Tractor. Știu că atunci când am fumat prima țigară m-a cuprins un soi de amețeală, urmată de o moleșală în tot corpul. Deși nu mi-a plăcut deloc senzația, fumatul era ca un test pe care, dacă îl treceai, dovedea că ai devenit om în toată firea.

Odată ajuns, însoțit de Harai și Berciu, la *ExpresCoop*, ne-am așezat la o masă și am comandat o sticlă de lichior de mentă, mai slab. Mai exista un lichior de mentă gros, mai bun la gust, dar care îți dădea niște dureri de cap groaznice. Cu pufoaicele pe noi, am cinstit câte un pahar și am reluat discuțiile anodine, în care se învârteau la nesfârșit faptele ultimelor zile. Cei doi colegi ai mei erau băieți de treabă, săritori, dar cu care nu discutam intelectualisme. Ei știau una și bună, munca în gospodărie, mersul sâmbăta și duminica la discotecă și gagicile, pentru că - nu-i așa? - eram la vârsta când omul descoperă că nu îi este așa bine de unul singur.

Toamna, când începea culesul roadelor, Berciu și Harai dormeau duși la primele ore, răpuși de munca la câmp. Plecau dis-de-dimineată cu camioanele spre orașul Buzău, unde statul român le dăduse teren arabil. În fiecare an puneau porumb sau floarea soarelui, pe care le culegeau după ce stăteau pe tarla câte o săptămână, muncind pe ruptelea de dimineața până seara, dormind în barăci improvizate, iepurește, printre șobolanii care amenințau să le mănânce câte un organ vital.

Într-un târziu ne-am ridicat de la masă și am pornit agale spre liceu. Orele începeau pe la 7:45. Am intrat în clasă și m-am așezat în ultima bancă, unde îmi era locul. Aveam și o colegă de bancă, pe Daniela, care mai târziu avea să devină juristă. Se certase cu ceva vreme în urmă cu fosta ei prietenă și a venit lângă mine, într-un loc strategic, de observație: din ultima bancă puteam avea o perspectivă de ansamblu asupra întregii clase, vedeam orice mișcă.

Așteptând să înceapă ora, au început să mă bântuie din nou gândurile negre: viața e lipsită de sens, nu are niciun rost să trăiești, cine trăiește, trăiește doar din inerție. Dacă ar fi acum să mă psihanalizez, aș putea să găsesc multe cauze care îmi generaseră această stare, dar, ca în orice psihanaliză, riscul este să descoperi cauze secundare, deci false, și să le declari ca majore, determinante. Dintre acestea, unele erau obiective, iar altele erau induse. Îl iubeam pe Cioran. La paisprezece ani văzusem un film documentar despre Țuțea și Cioran, *Exerciții de admirație*, care mi-a trezit interesul pentru filosofie. Chiar dacă fondul meu sufletesc rezona la acea dată cu discursul lui Țuțea, anii adolescenței în care am acumulat experiențe negative, drăcești, aveau să mă facă să rezonoz spontan pozitiv la nihilismul cioranian și, în general, la orice formă de nihilism.

Dacă m-ați întreba pe ce dată este născută mama n-aș ști să vă spun, decât după oarece efort de memorie, dar dacă cineva m-ar întreba la orice oră din zi sau din noapte când s-a născut Emil Cioran, i-aș răspunde imediat, adormit sau treaz: pe 8 aprilie 1911,

în comuna Rășinari, unde tatăl său era preot. Când ajungeam, destul de rar, în orașul Buzău, unde mă născusem de fapt, devoram pur și simplu noile apariții marca Cioran. Când Humanitas-ul a publicat volumul de convorbiri cu el, pentru că nu aveam bani, i-am cerut-o împrumut buchinelului care voia să o vândă și am transcris-o mai mult de jumătate cu creionul. Chiar din ea am aflat că Cioran nu admira în satul său natal decât pe bețivul satului, care primise moștenire o avere pe care o bea zilnic, umblând cu lăutarul după el.

Nu mai gândeam eu, Cioran gândea prin mine: *Lacrimi si sfinți, Îndreptar pătimăș, Tratat de descompunere, Sfârtecare* - pentru un adolescent din plastilină, gata să ia permanent forma celui din fața lui, erau mult mai mult decât simple cărți. Evident că, după ce am epuizat cărțile din Cioran, aflând de existențialismul filosofic ateu, i-am citit pe Camus și Sartre, care, spre deosebire de Cioran, erau, într-adevăr, ateii de-a dreptul. Cioran era un gnostic. El credea într-un demiurg coțcar, inferior, care crease lumea care se scâldea în suferință inutilă și absurd. Camus făcea nimic mai puțin decât apologia absurdului. Sisif urcă etern o stâncă pe un munte, având ca unică satisfacție faptul că este conștient de situația absurdă în care se găsește, la care este condamnat, nu se știe de cine și nu se știe de ce.

Adolescentul are o calitate fundamentală, care îl poate pierde: el ia de bun orice, te crede orice i-ai spune. Nu are ceea ce se cheamă spirit critic. Acum, după 20 de ani, nu pot decât să constat impostura

oricărui existențialist ateu: dacă viața e absurdă, lipsită de sens, de ce ar avea sens să scrii cărți, să devii un reper cultural, să capeți privilegiile sociale de pe urma acestui statut? Cu alte cuvinte, între discursul gânditorului existențialist ateu și ceea ce practică el era și este o contradicție flagrantă.

Dar, pe atunci, eram incapabil să ajung la această concluzie. Mă bântuiau - pentru a câta oară? - gândurile de sinucidere. 13 decembrie, ziua mea de naștere, picase în acel an într-o vineri. Vinerea aveam vreo șase ore, una după alta, cu dirigintele nostru, domnul Băicuș, care ne preda competent mai multe materii: limbă română, literatură română, literatură universală, latină, dirigenție, engleză. De data asta, cum a intrat în clasă, numai ce și-a pus geamantanul pe catedră și s-a repezit spre fundul clasei, venind amenințător spre mine, reproșându-mi pe un ton mârâit și pe alocuri răstit că m-am purtat necuviincios cu femeia de serviciu.

Chestia asta am simțit-o ca un gaz turnat peste focul care ardea deja în mine. Mi se părea nedrept să nu le dai drumul în clasă, unde era cald și bine, amărăților de navetiști, care porneau din creierii munților dis de dimineață pentru o amărâtă de diplomă de absolvire. Dar poate că în spatele acestui așa-zis sentiment de nedreptate socială se ascunde, acum ca și atunci, eternul păcat al omului pătimăș, care îl orbește cu desăvârșire: îndreptățirea de sine.

Ora a început, s-a făcut prezența și am intrat pe ordinea de zi, cu teme pentru acasă ș.a.m.d. Când am simțit că a venit momentul potrivit, m-am ridicat